

fattes indtil Udgangen af samme Aar at tage definitiv Bestemmelse om, hvorvidt den ved forestaaende allerhøiest Resolution paabudne 50 pCt. Forhøielse fremdeles skulde vedblive. Da Sagen ellers i dette Tidrum fortes til endeligt Resultat, blev det ligeledes ved en paafølgende Resolution af 23de December 1846 allernaadigst tilladt, at Afgiften fremdeles maatte oppebæres i Aarene 1847 og 1848, og blev Havneadministrationen derpaa paalagt betimeligt at meddele nøiagtig Oversigt over Havnekassens Indtægter og Udgifter i 1847 og 1848 tilligemed Oplysning saavel om de ved sidstnævnte Aars Udgifter forestaaende extra Arbejder og de med samme forbundne Omkostninger, som om den Tid, hvori Nødvendigheden byder deres Jværfættelse, for at Spørgsmaalet om Havnekassens Trang til forøgede Ressourcer og Maaden, hvorpaa disse rettest kunde tilveiebringes, derefter kunde komme under nærmere Overveielse. Den af Havneadministrationen i Genhold hertil afgivne Erklæring, som, uagtet gjentagne Erindringer, først indkom i Slutningen af Aaret 1848, oplyste, at Havnevæsenet i Aarene 1847 og indtil ultimo October 1848, efter Fra drag af Udgifterne, havde havt et Indtægts overskud af circa 19,500 Rbdlr., saa at dette Beløb sammenlagt med Havnekassens Beholdning ultimo December 1846 gav en samlet Capitalformue af circa 118,388 Rbdlr., hvis væsentligste Deel bestod af Kongelige Obligationer til et Beløb af 80,000 Rbdlr., og hvoraf Resten deels var deponeret i Banken og indsat i Stadskjældskassen, deels fandtes i Havnevæsenets Kasse. Derimod antoges det, at der i Decenniet fra 1ste Januar 1849 til ultimo December 1858 vil forestaae Havnevæsenet Arbejder, der ville medføre en Bekostning af 270,000 à 300,000 Rbdlr., og at denne ved en eventuel Ombygning af Knippelsbro og Udflytningen af Bølværket udfor Nybørs vil forhøies til circa 500,000 Rbdlr. Saavel med Hensyn til dette Forhold imellem Havnevæsenets Formue og de forestaaende betydelige Arbejder, som i Betragtning af, at Havnevæsenet ved det i den nyere Tid organiserede Havnepolitik har faaet en forøget aarlig Udgift, og der muligens endnu forestaaer en

lignende til Anskaffelsen af en Dampmølle- maskine, maatte Havneadministrationen ansee det i høi Grad ønskeligt, at Havnekassen fremdeles tilsikkes den ommeldte 50 pCt. Forhøielse af den københavnske Accise, der i de seneste Aar havde givet en aarlig Indtægt af 12 à 13000 Rbdlr. aarlig, og derved fattedes istand til at opsamle de betydelige Resourcer, der ville udfordres til hine Arbejders Udførelse. Havneadministrationen troede saameget mere at maatte komme til dette Resultat, som det under de forhaandenværende Forhold neppe turde ventes, at Statskassen vilde yde nogen Hjælp, og Vedblivelsen af denne i en Række af Aar erlagte Afgift antoges at være den for vedkommende Skatteydere lempeligste Maade, hvorpaa de til Havnevæsenets Tarnv nødvendige Pengemidler kunde tilveiebringes. Med Hensyn hertil anbefalede Grosserer-Societetets Comité Havneadministrationens Andragende om Afgiftens Vedbliven, dog saaledes, at den kun tilstedes for det Første i 2 Aar. Ogsaa Borgerrepræsentationen yttrede den Formening, at der vistnok turde være stor Opfordring til at tage under nøieste Overveielse, hvorvidt 50 pCt. Forhøielsen af Accisen bør vedblive eller ikke, men den førte Tid, der var den levet til Sagens Behandling, kunde ikke tillade den at gaae ind paa nogen Undersøgelse. Repræsentationen fandt derfor, at der ikke var nogen anden Udvei end at erklære sig for, at den omhandlede Afgiftsforhøielse endnu i 2 Aar vedblev at tilflyde Havnevæsenet. For at Sagen imidlertid ikke atter skulde være udsat for et lignende Ophold som det, den tidligere havde lidt, og for at alle i Forbindelse hermed staaende Spørgsmaal kunde undergives en omhyggelig Drøftelse, androg Borgerrepræsentationen paa, at der nedfattes en Commission, bestaaende deels af nogle Medlemmer af Communalbestyrelsen, deels af sagkyndige Mænd udenfor samme. Stadens Magistrat tiltraadte dette Forslag. Indenrigsministeriet, til hvis Behandling denne Sag nu var overgaaet i Genhold til den allerhøieste Bekjendtgørelse af 24de November 1848, maatte dele den Anskuelse, at, hvor ønskeligt det end vilde være, om Stadens Handel og Skibsfart allerede da kunde lettes for en Byrde, der er samme paalagt ved den ommeldte